

Arrest

nr. 204 629 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 september 2015 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 23 september 2015 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.07.2015 werd ingediend door :

E, A (R.R.: 0...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Berkane op (...) 1975

adres: Hoge Vesten, 3/1 9300 Aalst

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene heeft eerst als student een legaal verblijf gehad en dit vanaf 01.09.1998. Op 01.08.2000 huwde betrokkene met een Belgische onderdane. In het kader van dit huwelijk werd hem een Identiteitskaart voor Vreemdelingen (IK Vrm) afgeleverd op 06.02.2001. Sinds 25.11.2008 werd dit IK Vrm omgezet in een F-kaart.

Echter, op 23.02.2006 werd het huwelijk nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dendermonde. In hoger beroep werd dit vonnis op 12.03.2009 bevestigd door het Hof van Beroep van Gent (arrest 2006/AR/1013). Naar aanleiding van de nietigverklaring van het huwelijk werden er op 23.11.2009 instructies verstuurd naar de gemeente Aalst om de F-kaart van betrokkene in te trekken. Deze instructies werden aan betrokkene betekend op 27.11.2009. Sindsdien verblijft betrokkene illegaal in België.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van oponthoud in het buitenland aangezien betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Marokko is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Rabat.

Betrokkene beweert verder dat hij minstens een half jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit al een zal krijgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Marokkanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rabat. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkaanse burgers.

Verder verklaart betrokkene dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst. Zo verklaart betrokkene dat zijn moeder is overleden in 1999, dat zijn oudste broer is overleden in 2006, dat hij met zijn oudste zus geen enkel contact meer heeft, dat twee andere zussen en zijn vader in Frankrijk verblijven en dat zijn jongste zus in Spanje woont. Bijgevolg verklaart betrokkene dat een terugkeer naar Marokko hem in een compleet uitzichtloze situatie zou brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verklaart immers zelf dat hij regelmatig naar Marokko op vakantie is geweest, volgens eigen verklaringen de laatste maal in 2008. Ondanks zijn verklaringen dat zijn familie in het buitenland verblijft of overleden is, moet betrokkene tijdens deze vakanties toch een verblijfplaats hebben gehad in Marokko. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij niet over een tijdelijke verblijfplaats zou kunnen beschikken. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Verder dient er opgemerkt te worden dat het betrokkene steeds vrij staat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en

reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over een huisvesting of financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook beweert betrokkene dat hij zijn broer, E. R., dewelke eveneens in België verblijft, begeleidt en verzorgt aangezien deze niet voor zichzelf zou kunnen zorgen. Betrokkene legt echter geen medisch attest voor waaruit blijkt dat zijn broer mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan zijn broer een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging en/of -hulp aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een permanente inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is sedert 2005 als kelner bij restaurant 'L. T.' vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene recht had op verblijf. Vermits betrokkene sedert 27.11.2009 geen recht meer heeft op verblijf, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft gehad met justitie, een blanco strafregister heeft en hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 1998 in België, spreekt en schrijft intussen behoorlijk Nederlands, is werkwilbig, heeft vele sociale contacten met Belgische vrienden en bureaus, legt diverse steunbetuigingen voor, zorgt er voor dat alle door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 2 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient tegen dit bevel een afzonderlijk beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 180 241.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1. Eerste middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partij zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, nu het erg onwaarschijnlijk zou lijken dat verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Terwijl de materiële motiveringsplicht een afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist. Dit impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

De vermelde motieven kunnen de genomen beslissing geenszins dragen waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

De Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de regularisatieaanvraag immers onontvankelijk omdat het erg onwaarschijnlijk zou lijken dat verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijkt hierbij uit het oog te verliezen dat verzoekende partij reeds meer dan 17 jaar in België verblijft. Hij heeft sindsdien geen enkel contact meer met zijn vrienden van vroeger, nog enige kennissen. Verzoekende partij is sedertdien enkel naar Marokko op vakantie geweest, doch de laatste keer dateert reeds van 2008!

Verzoekende partij vermeldde in zijn regularisatieaanvraag zeer duidelijk dat hij geen enkele familielid meer heeft wonen in Marokko. Ter staving hiervan werden bij de aanvraag de stukken 19 tot en met 32 gevoegd.

De moeder van verzoekende partij is reeds in 1999 overleden. De vader van verzoekende partij, de heer Mohamed E. was de jongste van 5 kinderen en is thans de enige overlevende. Bijgevolg heeft verzoekende partij geen tantes of nonkels meer.

Verzoekende partij heeft wel 2 broers en 4 zussen:

- Zijn oudste broer, C. E., is in 2006 overleden ;*
- Zijn oudste zus, N. E., woont vermoedelijk nog in Marokko doch heeft sinds haar huwelijk geen enkel contact meer met haar eigen familie zodat verzoekende partij dit niet zeker weet ;*
- Zijn zus, H. E., woont in Parijs en heeft inmiddels de Franse nationaliteit verkregen. De vader van verzoekende partij woont bij haar in ;*
- Zijn broer, R. E., woont eveneens in België. Het is verzoekende partij die R. begeleidt en verzorgt, aangezien deze niet voor zichzelf kan instaan. Het zou voor R. dan ook een persoonlijke ramp zijn, mocht verzoekende partij niet in België kunnen blijven ;*
- Zijn zus, S. E., woont in Marseille en heeft eveneens de Franse nationaliteit verkregen ;*
- Zijn jongste zus, N. E., woont met haar echtgenoot in Alicante te Spanje ;*

Daarnaast heeft verzoekende partij enkel nog 1 nicht, R. D., en 2 neven, T. E. en A. E.. Deze verblijven niet alleen in België, zij verkregen inmiddels ook de Belgische nationaliteit.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk niemand heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van zijn beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken argumenteert dat verzoekende partij tijdens zijn vakanties in Marokko toch een verblijfplaats moet gehad hebben in Marokko en dat hij geen enkel bewijs voorlegt dat hij niet over een tijdelijke verblijfplaats zou kunnen beschikken. Verzoekende partij zou op zijn minst een begin van bewijs dienen te leveren.

Vooreerst wenst verzoekende partij te benadrukken dat hij tijdens de desbetreffende vakanties steeds op hotel heeft verbleven. Hij ging overigens op vakantie met vrienden die hun vaste verblijfplaats in België hebben. De stavingsstukken 19 tot en met 32 die bij de eigenlijke aanvraag werden gevoegd volstaan dan ook als begin van bewijs dat verzoekende partij niet over een tijdelijke verblijfplaats in Marokko kan beschikken nu hij daar geen familie meer heeft bij wie hij terecht kan. Verzoekende partij is zeer formeel in zijn verklaring dat hij geen contact meer heeft met zijn vrienden en kennissen van vroeger.

Dientengevolge is de Dienst Vreemdelingenzaken bij de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing substantieel in gebreke gebleven en heeft zij de motiveringsplicht geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2. Tweede middel: Schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op zorgvuldige noch redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verblijft sinds 1998 (maar liefst meer dan 17 jaar!!) ononderbroken in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Hij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissingen kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissingen.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat het meer dan twijfelachtig is dat verzoekende partij ooit nog aan een nieuw visum voor België te geraken, minstens zal dit zeer veel tijd in beslag nemen en dat hij in tussentijd niet beschikt over een plaats of familie waar hij VEILIG zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt zijn woonst in Aalst immers als zijn enige thuis, en zijn vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van meer dan 17 jaar, terwijl hij overduidelijk geïntegreerd is in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Verzoekende partij was bovendien jarenlang tewerkgesteld bij restaurant (...). In zijn regularisatieaanvraag vermeldt hij duidelijk dat hij opnieuw in dienst kan treden bij dit restaurant van zodra zijn verblijfstoestand geregulariseerd is.

Gelet op het voorgaande konden de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onredelijk en voldoen niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.

3. BESLUIT

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot overduidelijk ten onrechte tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij tot verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W., met bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissingen werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissingen."

3.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker de schending aanvoert, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker verwijst naar de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen juridische. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). Uit de stukken van het

administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd niet verhinderd om zijn aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken. Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. *In casu* kon verzoeker te allen tijde zijn aanvraag aanvullen met bijkomende stukken, hetgeen hij nagelaten heeft te doen. Tevens dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en waarom hij meent dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie van zijn verblijf. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Voormelde aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat uit het oog wordt verloren dat hij reeds meer dan 17 jaar in België verblijft, sindsdien geen enkel contact meer met zijn vrienden van vroeger heeft, “nog enige kennissen” en dat hij sedertdien enkel naar Marokko op vakantie is geweest, doch de laatste keer dateert van 2008. Hij verwijst verder naar zijn aanvraag waarin hij zeer duidelijk zou hebben vermeld dat hij geen enkel familielid heeft wonen in Marokko, naar de bij zijn aanvraag gevoegde stukken 19 tot en met 32, en geeft een uitdrukkelijke opsomming welke familieleden overleden zijn, waar de overige familieleden verblijven en desgevallend welke nationaliteit zij hebben verkregen.

Uit het betoog van verzoeker blijkt dan ook dat hij volgend motief van de gemachtigde van de staatssecretaris aanvecht:

“Verder verklaart betrokkene dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst. Zo verklaart betrokkene dat zijn moeder is overleden in 1999, dat zijn oudste broer is overleden in 2006, dat hij met zijn oudste zus geen enkel contact meer heeft, dat twee andere zussen en zijn vader in Frankrijk verblijven en dat zijn jongste zus in Spanje woont. Bijgevolg verklaart betrokkene dat een terugkeer naar Marokko hem in een compleet uitzichtloze situatie zou brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verklaart immers zelf dat hij regelmatig naar Marokko op vakantie is geweest, volgens eigen verklaringen de laatste maal in 2008. Ondanks zijn verklaringen dat zijn familie in het buitenland verblijft of overleden is, moet betrokkene tijdens deze vakanties toch een verblijfplaats hebben gehad in Marokko. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij niet over een tijdelijke verblijfplaats zou kunnen beschikken. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Verder dient er opgemerkt te worden dat het betrokkene steeds vrij staat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over een huisvesting of financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker gaat in op het onderdeel van het motief waarin wordt gesteld dat een bewijs ontbreekt van een tijdelijke verblijfplaats door te stellen dat hij steeds op hotel is geweest. Verzoeker houdt het echter bij een loutere bewering zodat het motief van de gemachtigde dat de betreffende bewijzen ontbreken, niet aan het wankelen wordt gebracht. Dat verzoeker op vakantie zou zijn gegaan met vrienden die hun vaste verblijfplaats in België zouden hebben of dat verzoeker formeel zou zijn in zijn verklaringen, verandert hier niets aan.

Verzoeker verwijst tevens opnieuw naar de verzorging en begeleiding van zijn broer R. E. Echter aan het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris dat ook op dit punt geen bewijs wordt voorgelegd, komt verzoeker opnieuw niet tegemoet.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker slechts een beperkte lezing van het motief geeft. Zelfs indien verzoeker niemand zou hebben waarbij hij voor korte tijd zou kunnen verblijven, zoals hij voorhoudt, dan nog gaat hij voorbij aan het motief van de gemachtigde waarin laatstgenoemde verwijst naar de mogelijkheid voor verzoeker om beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis. De gemachtigde zet uiteen waarin de IOM verzoeker kan bijstaan.

Hetzelfde kan worden vastgesteld met betrekking tot de verwijzing van verzoeker naar zijn langdurig verblijf in België en naar zijn integratie, ook hier gaat verzoeker voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt immers:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 1998 in België, spreekt en schrijft intussen behoorlijk Nederlands, is werkwilleg, heeft vele sociale contacten met Belgische vrienden en burens, legt diverse steunbetuigingen voor, zorgt er voor dat alle door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoordn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker opgeworpen elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen die hij opsomt behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Verzoeker kan niet voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden, doch verliest de verwijzing naar voormelde rechtspraak uit het oog. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordn waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoeker houdt dezelfde trend aan in zijn betoog waar hij verwijst naar de tijd die de aanvraag in het land van herkomst in beslag zal nemen, naar de permanente inbreuk op zijn gezinsleven waarbij hij verwijst naar zijn woonst in Aalst en zijn vrienden daar, en naar de tewerkstelling als kelner bij restaurant L.T. De gemachtigde stelt: *“Betrokkene beweert verder dat hij minstens een half jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit al een zal krijgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Marokkanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rabat. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkaanse burgers. (...) Betrokkene beweert dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een permanente inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is sedert 2005 als kelner bij restaurant ‘L. T.’ vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene recht had op verblijf. Vermits betrokkene sedert 27.11.2009 geen recht meer heeft op verblijf, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”* Verzoeker herhaalt opnieuw elementen uit zijn aanvraag zonder in te gaan op de motieven van de gemachtigde van de staatssecretaris, laat staan dat deze worden weerlegd. Ook op de overige motieven van de bestreden beslissing gaat verzoeker niet in zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoeker, met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoot dat deze motivering niet zou volstaan. Hij beperkt zich in wezen tot het herhalen en herformuleren van elementen uit zijn aanvraag, het verwijzen naar de stukken gevoegd bij zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het

ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Ook duidt verzoeker de rechtspraak van de Raad van State waarnaar hij verwijst niet aan zodat hij ook niet hard maakt dat hij zich in dezelfde omstandigheden zou bevinden. Evenmin toont verzoeker door het herhalen van elementen uit zijn aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, dat de beslissing arbitrair zou zijn genomen of disproportioneel. Daar waar hij met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN